V évfolyam. 1912. szeptember hó 14. 34. szám.

Jánosháza és Vidéke

Társadalmi és helyiérdekü hetilap.

ELŐFIZETÉSI ÁR:
Egész évre — — — — — 10 K.
Fél évre — — — — — 5 K.
Egyes szám ára 20 fillér.

Felelős szerkesztő és laptulajdonos:
Dr MARTON ADOLF.

A lap szellemi részét illető közlemények és előfizetések a szerkesztőséghez intézendők.
Megjelenik minden szombaton.
Nyilttér sora 40 fillér. — Hirdetések megegyezés szerint közöltetnek.

MÚZEUM KÖNYVTÁRA

Elárusítás Jánosháza és vidéke részére
Schlesinger Rudolf fakereskedőnél
JÁNOSHÁZA.

Hatschek szabadalma a jelenkor legjobb tetőfedő anyaga. Igen fontos! Minden Eternit-lap
„ETERNIT"
szóval van megjelölve. Szíveskedjék mindig határozottan
HATSCHEK-FÉLE
ETERNIT-palát kérni.
Magyarországi központ:
ETERNIT MŰVEK : Hatschek Lajos
Budapest, VI. Andrássy-ut 33. szám.

Nehéz esztendő.

(V.) Mint mikor az égen felhők gyülekeznek elöljáróul a bekövetkező viharnak, ugy mutatja a mostani nagy pénzügyi feszültség azt, hogy nehéz, sulyos esztendő vár a magyarra. Máskor ebben az időtájban, learatván az ég áldását, — a bankok betétjei ugy megszaporodnak, hogy kinálva-kinálják a pénzt; most pedig, még a nagy bankok vasszekrényei is zárva vannak a hitelt kereső felek előtt és majdnem mindenütt ott van a figyelmeztető tábla:

Nincs pénz! . . .

Ezzel aztán egész közgazdasági életünk sorvadása következik be, mert hogy pénz nincs, munka sincs és már is elhangzott a riasztó szakértői felvilágositás, hogy *az épitőipar csődbe jut.* Egy nagy bank vezetőembere jelenti ki, hogy a pesti bankok kivétel nélkül kénytelenek megvonni az épitőipartól a hitelt. Ebből pedig az következik, hogy a szinte ijesztően megindult városi épitkezések kényszerülnek lassubb tempot venni. A szakértő kijelenti, hogy a hitel megvonásával 70000, az épitési iparban munkát találó ember veszti el kenyerét. S vegyük ehhez mindazok existenciáját, akik az ipari munkások élelmezése és ruházkodásából élnek. Akárhogy nézzük a ránk következő sulyos helyzetet, perspektivája csak egy: hogy a kivándorló hajók az itthon kenyerét vesztett és elcsüggedt emberek ezreivel fognak megtelni. Szomoru perspektiva ez nagyon!

S tehetünk-e ellene? Nem tehetünk semmit, legföljebb csak enyhithetjük a nehéz időket, hogy egészen katasztrófális jellegüvé ne váljék. A helyzetet, a pénzügyi feszültséget nem mi okoztuk. Világkonjukturák szülték ezeket. A pénz az egész világon megdrágult annyira, hogy a külföldön elhelyezett zálogleveleink a külföldi tőkésnek nem kedvező tőkebefektetés. Ma a külföldi tőkésnek is a mi garantált 5%-unknál többet kamatoz pénze; azért özönlöttek haza zálogleveleink, mert a külföldi tőke ennél jobb tőkebefektetést találván, bankjaink a záloglevelek visszaváltásával annyira kimerültek, hogy kénytelenek a prima váltókat is elutasitani és alig kötnek üzletet.

A kialudt lámpa.

Irta: Szomahány István.

Akármit beszélnek önök, mondta a hallgatag kriminalista, lehetnek olyan esetek is, mikor a férj egyetlen zokszó nélkül zárja el szivébe a fájdalmát. Én közelről ismertem azt az embert, aki egy borzasztó éjszakán megtudta, hogy a felesége évek óta csalja, s bár minden tekintetben korrekt és egész férfi volt, semmit se tett, hogy a maga mondhatatlan szenvedéséért bosszut álljon.

A történet hőse egy csöndes hivatalnokember, egy nyugodt és álmadozó filiszter, aki azt képzelte, hogy minden vihar nélkül fog eljutni ahhoz a hatlábnyi gödörhöz, ahol minden emberi törekvésnek vége szakad. Nappal az aktáit bujta, esté pedig odahaza gubbaszkodott a nagy petróleumlámpa alatt, ahol a felesége tiz éven át csupa assztalkendőt stikkelt, a kicsike leánya pedig hangosan sillabizálva olvasta a gyermekujság meséit.

A ház asszonya tiz éven át csupa tulipános asztalkendőt stikkelt, csak egyszer térve el megszokott kedvtelésétől; akkor, mikor a hosszulábu gólya ott keringett a tömzsi kis kémény körül. Változatosság okából ekkor csipkés főkötőcskék s egyéb fölötte nevetséges holmik öltöttek alakot a családi lámpa alatt. A férj házisipka alatt szótlanul pipázva, ő nem egyszer sunyi hallgatással ezt gondolhatta:

— Teremtuccse, az se éppen utolsó dolog; filiszterként végigtengődni az életen...

Történt egyszer, tiz éves stikkelés és horgolás után, hogy az asszony egy napon megbetegedett és ágynak dőlt.

A férj csak annyit látott, hogy tiz éven át hűséges társa mindjobban sápad és elgyöngül, egykori gömbölyüsége mesévé és álommá lesz, s hogy a hálószobában immár hajnalig se alszik ki a sárgafényü petróleumlámpa. És a pamutok, a selymek, a sokszinü cérnák háborithatatlanul pihennek a kicsike munkakosarában, ahol máskor egy fehér kéz bajrált közöttük.

— Mi lesz mindenből? — gondolta a csöndes ember és a hátán jéghideg nyilalás futott végig.

Egy éjjel furcsa dolog történt: a beteg halkan megszólalt. Ezt mondta:

— Tamás, gyere ide az ágyamhoz . . .

— Nem alszol? kérdezte a férj és az ujságot, mely fölött bóbiskolt, gyorsan letette a kezéből.

— Tamás, — susogta az asszony — ne bolondits, tudom, hogy meghalok . . . Lehet, hogy még élek a jövő vasárnapig, de az is lehet, hogy holnap reggelre már mindörökre néma és süket leszek . . . Nincs sok időm, Tamás, nincs, nincs, — azért kérlek, hogy még legutoljára megtégy nekem valamit...

A csöndes ember arca görcsösen vonaglott, az asszony pedig halotthalványan folytatta.

Egy kérést akarok hozzád intézni, egy nagy kérést, — olyat, melyért még az emlékemet is megátkozod. De mindegy, akármi vár is rám azután, — a földben sem lennék boldog, ha most őszintén nem beszélnék veled. Tamás, arról van szó, arról van szó . . .

Ez a helyzet a fővárosban. És talán mi, itt a vidéken másképen állunk? Hiszen mi még a jobb időben is a pesti bankok járszallagán bonyolitjuk le pénzügyi dolgainkat, hogyne függnénk most e sulyos napokban a pesti bankoktól? Országos pénzügyi depressió ez és mindenki ép ugy érzi nyomását, mint a levegőbeli depressiónak.

Használ-e a köznek, ha a ránk váró bajokat, mielőtt még azok egészen le nem teritenek, öreg asszonyok módjára elkeseregjük? Azt hisszük, igen. Az osztrák magyar bank vezérfitkára, a magyar születésü Pranger mondta hasonló pénzügyi válság idején, hogy nemzetek és egyesek ki tudnak heverni pénzügyi bajokat, de csak ugy, ha a legszigorubb takarékosság elvét gyakorolják. Mindenkor, de különösen ilyen nehéz időkben el kell háritani minden oly kiadást, mely nélkülözhető. Nagyon keserü orvosság ez és épen ezért kevesen fognak vele élni szép hazánkban, ahol még a példaszó is azt tartja: Busuljon a ló, elég nagy a feje. S mivel a hióbhirek terjesztőit is a népszerütlegség sujtja, csak azokhoz szólunk, akik a komoly intelmeket is megfogadják olykor-olykor: nyujtózzunk a takarónk végéig, ha e zordon időben nem akarunk megfázni.

A műtörténelmi kiállitás anyagából.

Főuraink kastélyaiban, templomok rejtett oltárszekrényeiben, magánosok családi otthonában a műtörténelemnek gazdag kincsei hevernek többnyire névtelenül, csak a kegyelet felbecsülhetetlen értékével, anélkül, hogy legtöbbször csak tudomást is vehetne róluk a műértők és műtörténelmi kutatók tábora. Egyik-másik műtörténelmi hirességről csak akkor veszünk tudomást, amikor valami külföldi muzeum, amerikai milliárdos gyüjteményében jelenik meg a meglepő szenzáció, hogy ez-amaz magyar földről került idegenbe. Megismerni, számba venni műtörténelmi kincseinket, értékeinket, ezt a feladatot tüzte ki maga elé, hacsak szük időben is, de az egész országot, sőt a világ összes műértőit érdeklő fényes eredménnyel a Szombathelyen szeptember hó 22-én megnyiló műtörténelmi kiállitás. Sok munka, fáradságos utánjárás, buzditás és biztatás után ma immár együtt van a kiállitás anyaga és meglepetés után meglepetés fogja érni azokat, akiket régi, művészi értékü műtárgyak iránt való érdeklődésük és szeretetük a szombathelyi műtörténelmi kiállitásra összehoz.

A magyar műtörténelemnek valóságos kincsesháza bukkant elő vasmegyei főurak évszázados kastélyaiból, a történelmi hirü németujvári vár valósággal ontotta a műtörténelmi szenzációkat, a Batthyányak, Erdődyek és a többi főuri meg régi nemesi családok az ötvösművészet, a festészet, szobrászat, szövőművészet, fegyvergyártás annyi remekét adták össze, amely a jóleső meglepetés érzésével töltötte el még azokat is, akik Vasvármegye gazdag műkincseit amugy homályosan számontartották és e számitásaikkal vállalkoztak a kiállitás rendezésére.

A festőművészet értékes ritkaságait például egy Lucas Cranach, egy Brueghel kép képviseli, azután ott van közöttük egy 15. századbeli magyar oltárkép, Mária a rokkával, meg Szent Katalin eljegyzése, Batthyány Iván gróf tulajdonai, amely utóbbiak a millenáris kiállitáson voltak csak kiállitva, de azóta Beer mester kezétől restauráltan egész művészi szépségükben jelennek meg a szombathelyi műtörténelmi kiállitáson.

Az ikervári kastély a hollandusok közül olyan műtörténelmi emlékeket produkál, mint például egy Molenár, Brekelenkam, Ruysdael-festmény. A körmendi hercegi kastélyból a magyar Kopeczky hires képe, Savoyai Jenő herceg arcképe, több Mányoky festmény és Barabás, meg Markó kép kerül kiállitásra. Az olasz festőket egy Canaletto, egy Tiepolo, a franciákat Vatteaux, egy Boucher képviseli. Olyan gazdag anyag, amely műértő körökben méltán kelt majd szenzációt.

A plasztika is meglepően gazdag anyaggal szerepel a kiállitáson, 15 és 16. századbeli művészi fafaragványok szerepelnek ez osztályban és nagy feltünést fog kelteni két hires olasz szobor, mely állitólag Leone Leoni-nak, V. Károly császár udvari szobrászának világhires műve. A szobrok egyike Károly császárt abrázolja.

Az ötvösművészet sok és roppant érdekessége és értékessége közül kimagasló a hires Batthyány násfa és Batthyány serlegek gyüjteménye, az egyházi régiségek közül a kath., ref. és zsidó egyházaknak vannak igen értékes régiségei a kiállitáson. A fegyvergyüjtemények között nevezetes a szentgotthárdi csatatéren összegyüjtött török fegyverek gyüjteménye, amely külön török sátorba lesz kiállitva. Rengeteg művészi ékitményü fegyvert állit ki a Batthyány, Erdődy és Széchenyi család. Művészi porcellán, ón és majolika tárgyak, butorok, szövetek, himzések teszik látványossá és tanulságossá a kiállitást, amelynek korszerü művészi rendezésén Végh Gyula és báró Miske Kálmán munkálkodnak nap-nap után műértő munkatársaikkal ugy, hogy nemcsak értékes tartalmában lesz vonzó ez a kiállitás, hanem külsőségeiben is igazán látványos és művészien élvezetes.

— Miről? — kérdezte a férj, és a szive oly borzasztóan dobogott, hogy kénytelen volt leülni az ágy szélére.

— Arról, — pihegte az asszony, a szemét lehunyva — hogy még halálom előtt el akarok bucsuzni valakitől, . .

— És ki az a valaki? — mondta a férj, de a hangja oly furcsa és szokatlan volt, hogy még a saját fülének is idegenül csengett.

Az asszony végigsimitotta kezével a paplant, kialvó szemébe bágyadt mosoly kéltözött, és halkan, mintegy magának rebegte:

— Soókytól . . .

— Miért akarsz elbucsuzni Soókytól? — kérdezte a férj, aki ugy érezte, mintha egyszerre valami mérhetetlen óceán alá merült volna s a hullámok fenyegetőleg fölöje tolódnának.

Az asszony felnyitotta a szemét s álmodozva odafordította a menyezet felé.

— Mert szeretem. Őt szeretem egyedül és a kis leányomat.

— Tamás kisérletet tett, hogy felugorjék, de egy borzasztó erő — ugy érezte — fogva tartja.

És mióta szereted? — mondta reszketve.

— Mindig, mióta csak ismertem. Már akkor szerettem, a mikor te a kezemet megkérted. De apa nem akarta, hogy az övé legyek és ő is rábeszélt, hogy a szüleim akaratának engedelmeskedjem. Éppen tiz éve annak, Tamás, hogy vele egész a sirig eljegyeztem magamat . . .

— És megcsaltál vele?

Az asszony szeliden elmosolyodott.

— Megcsaltalak? Őt csaltam meg teveled Tamás, mert téged öleltelek, mikor minden idegszálam csak ő reá gondolt. De nem panaszkodom, hogy boldogtalan voltam, mert őt csókoltam, amig te a dolgaid után jártál. Mindennap boldog voltam egy féléráig — és most nyugodtan halok meg, mert nem éltem hiába . . .

— És a gyermek? dadogta a férj.

Az asszony elforditotta szemét, melle kinosan zihált, majd forró könnyek peregtek végig lázban égő arcán.

— Édes kis babám, — susogta — édes kis csöpségem, hát egyedül maradsz.

A kis leány most is a mesekönyvével játszott, a nagy, havas képékkel, melyeken piros fókötős farkasok, nagyszakállu hegyi manók, csillogó homloku tündérkisasszonyok társalogtak egymással.

A férj odanézett a lámpa alá és pillantásában undor és gyülölet szikrázott.

— Kicsi kis angyalom, ki fog szeretni téged ezután? — rebegte párnái között a bünös asszony.

De hirtelen elforditotta a szemét és forró kezével megragadta a férje kezét.

— Hivassa el Soókyt, ha a jó Istent ismeri . . . Látni akarom, csak egyszer akarom még látni, hogy nyugodtan meghalhassak . . .

A csöndes ember ekkor felkelt az ágy széléről és a ceruzájával ezt irta egy szelet

A Királyhágón és a két Vaskapun át.

VII.

Mig pitymallott, nagy lárma, kardcsörgés zavart föl álmomból. Riadtan néztem körül, hol vagyok, mi az? Csak nem valami katonai hadművelet szinhelyén vagyok! Három berugott hajóstiszt áradozott és esküdözött örök hűséget egymásnak egy hatalmasan átzüllött éjszaka után akkora lármával, mintha ez a boldog szerelem legalább is a hármasszövetség fontosságával birna, avagy egy ujabb világraszóló triumviratus letrejöttét jelentené.

Azt meg kell azonban adni, mind a három kitünő alak volt.

Keresztben álló szemekkel markolászták, gyurták még egy darabig egymás kezét, szorongatták egymás nyakát, hátát. Egy utolsó puszi és egyik erre, másik arra botorkált. Mikor az utolsó is bebujt fülkéjébe, csönd lett. Tovább aludni azonban már nem tudtam, de nem is akartam, jól megakartam nézni a körüllévő tájat.

Gyorsan világosodott. A hajó villanytelépének a zugása hirtelen csökkent, aztán elhallgatott. A villanylámpák egyszerre kialudtak. Világos nappal lett, de a napból nem lehetett még semmit látni: Orsova alatt, tőle keletre levő óriási sziklák, az aldunai sziklaszoros-sorozat vége, melyet szorosabban vett Orsovai-Vaskapu néven ismerünk; még jó ideig eltakarta előlünk a napot.

Gyönyörü táj ék bontakozott elő körös-körül. Nem csoda, hogy három ország akart magának ebből a felséges szépségből. Három ország sarka van itt, a magyaré, szerbé és románé. Sőt a negyediké is, hajdan az egyedüli ur, akit azonban az osztozkodásból végre is kiturlak, itt rejtett el és felejtett a maga országából egy ici-pici darabot. A magyar vigyáz rá, hogy valahogy a szerb vagy román baka borjujába ne kerüljön. Ez a kis Ada-Kaleh szigete, amelyet a török felejtett itt.

Előttünk egy halalmas darab viz, körös-körül zölddel boritott hegyek. Mintha egy hatalmas teknőben volna az ember. Semerre kilátás, csak fölfelé. A parton mellettünk Orsova hatalmasan kifejlett területe. Északra a hegyoldalba épitett jó tova levő vasutállomásból mi sem látszik. Pedig jó magasan huzódik a Duna vize felett. A hegyek között északon két völgyelet is látszik. A keletebbre hu ódóból bujik elő a Porta Orientalis felől jövő vasut. Délen a szerb parton egy kis falucska huzodik meg. Egy csónak igyekszik át felénk. Jóval fölöttünk indul el s mire átért az innenső partra, messze lent kötött ki. A roppant sebes ár elragadta. Nem csoda. Itt a Duna hatalmas viztömegének átlag ötször akkora az esése, mint az Alföldön.

Pompás levegő áradott szét, de bár nyugati szellő lengedezett, mégis meleg volt. Megszólalt a jegyváltásra szólo harang. Rögtön megélénkült az élet a hajón. Ládákat zuhantottak be, hordókat hengergettek. Jöttek az utasok. Egy szerb papa jött még csinos eladó lányával. A lányokon érdekes egyforma fekete kaftánszerü vékony köpeny volt. Fejükön félig szerbes, félig divatos kalap. Nem voltak közönséges lányok; hamarjában négy nyelven produkálták társalgási ügyességüket.

A fedélközt ellepte a közönségesebb elem. Csakhamar hanyatthelyezedtek kötélcsomagokra, ponyvahalmokra, mikre s kalapjukat arcukra téve adták át magukat Morpheus bácsinak.

A fedélzet tetejéről nézem a vidéket. Végre kivillan a nap. Gyönyörü játéka következett a természetnek. Az eddig sötétzöld körzet aranyoszöldbe megy át. Ragyog, csillog minden. A kormánykerék rézfoglalata ugy ragyog, hogy nem lehet ránézni.

Pont hat. A hajó kürtje megszólal. Aztán megmozdul az eddig szilárdan álló hajó eltaszitja magától a partot s belevág mindkét kerekével a Duna vizébe. Megmozdul a tájék. A kormánykerék meg nem szünik forogni egy pillanatra, a hajó folyton kanyarog. Sokszor pár száz lépésnyire nem lát az ember előre a sziklák között. Ez a hajó valósággal bujókást játszik.

A parton imitt-amott egy-egy kis falucska lapul neki a szirtes hegyoldalnak. A halász ott ül a parton, lesi az eredményt. A szerb part általában vadabb. Keskeny ösvény látszik belevésve a partba: a hajdani római Traján-ut maradványa. A halaszok sok helyen a viz fölé emelt faág-alkotmányon ülnek, szinte a viz fölött látszanak lebegni.

(Folyt. köv.) *Sztrokay Lajos.*

Heti krónika.

Istenben boldogult Erzsébet királynénk gyászos halálának évfordulónapja volt a mult héten, akinek, mig élt, rokonszenve, akinek őszinte vonzódása az egész nemzet érzületére jótékonyan és áldásosan hatott s mert igaz volt és őszinte, hasonló vonzódást, szeretetet kellett keltenie a nemzet kebelében, mely rajongó dicsőitésig fokozódott azért is, mert — sajnos — ritka és szokatlan jelenség volt a magyar nemzet történetében. — Egy őrültségtől fogantatott gonosztett letörte legfényesebb alakját ujjászületésünk korszakának, gyógyithatatlan sebet ütött királynénk szivén. Még a kiegyezés előtt, 1866. évi febr. 23 án az örökké emlékezetes szavakat mondotta a felejthetetlen királyné Andrássy Gyula grófhoz: »Ha Olaszországban mennek rosszul a császár dolgai, az nekem nagyon fáj; de ha Magyarországon mennek dolgai rosszul, az engem megöl.« — Áldás legyen emlékezetén!

Gyurátz Ferenc, a dunántuli ág. hitv. ev. egyházkerület püspöke, a mult héten két napig Kőszegen tartózkodott. Az ottani felsőbb leányiskola ügyében tárgyalt különösen a polgármesterrel és egyben kijelentette, hogy a felsőbb leányiskola megtartja jellegét és az meg is marad Kőszegen.

Anyakönyvi főfelügyelő. A belügyminiszter Ottlik Géza miniszteri osztálytanácsost Vasvármegye anyakönyvi főfelügyelőjévé kinevezte.

Esküvő halálos ágyon. Özv. Rába István közös háztartásban élt körülbelül egy év óta özv. Igoli Józsefnével. A házasságkötést holmi vallási akadályok késleltették. Kedden özv. Igoli Józsefné oly rosszul lett, hogy az orvosi vélemény szerint a halál minden pillanatban várható, — Rába István ezért az anyakönyvvezetőt a lakására kérette és ott megesküdtek.

Eljegyzés. Koloszár Nellit Bögötéről eljegyezte Kukorelly Károly Tacskándról.

Kevesebb lesz az ünnep. A S. N. irja, hogy a pápa egy ujabb motu proprioban (önszántából) a sátoros ünnep második napját, a gyümölcsoltó és gyertyaszentelő boldogasszony napját, a kisasszony napját és urnapját az ünnepnapok sorából törli. A magyar protestáns egyház szintén ily értelemben fog eljárni.

Roschoschono. Izr. polgártársaink csütörtök es pénteken a héber számitás szerint ujévet ünnepeltek. A templom minden zugát megtöltötték, reggeltől-estig imádkoztak, hogy az imával lerójják azon bűnöket, amit egész éven át elkövettek.

Egy vidéki bank felszámolása. Lugosról táviratozzák: A Konkordia nevü lugosi takarékpénztár elhatározta a felszámolást. A könyvek átvizsgálása után megállapitották most, hogy az intézetet sulyos veszteségek érték. Az 500.000 koronás részvénytőke teljesen elveszett és minthogy az intézet különböző vállalkozásánál még mintegy 60.000 koronát vesztett, az összes veszteség 1,000.000 koronára tehető. A részvényesek nem kapnak semmit, a betevőknek pedig 40 százalékot ajánlanak fel.

A községi- és körjegyzők nyugdijválasztmánya, valamint a vármegye nyugdijválasztmánya mult kedden gyülést tartott.

---

papirosra: »A kedvese haldoklik és látni kivánja«. És a cédulát elküldötte a mindenesleánnyal, aki odakünn a konyhában siránkozott . . .

*

— Eljött Soóky? — kérdezte valaki az elcsöndesült kompánia tagjai közül.

— Meghalt az asszony?

— És a kicsiny leány kire maradt, hogy az édesanyját eltemették?

— Az asszony a szeretője karjaiban halt meg, a kicsiny leány pedig kolostorba került és onnan is ment férjhez egy vidéki földbirtokoshoz. A férj pedig, mikor öt nap mulva hazajött a temetésről, egy ideig bezárkózott a házába, de később ép ugy eljárt a hivatalába és a kaszinóba, mint annak előtte, mikor még a sárga fényü lámpa alatt töltötte el a lefekvés előtti órákat. A holt asszony kedvesétől nem kért elégtételt, sőt nem is bántotta, mikor vasárnap délelőttönként a főutca korzóján összetalálkoztak . . . Ugy rémlett neki, hogy az egész mesét csak álmodta: a stikkelő asszonyt, a fehér estéket, a kályha tüzét, a silabizáló kis leányt. Néha ugy tetszett neki, hogy az egész élet csak egy ködös regény, melyet valami sulyos betegágyon álmodott végig s amiből egy-két édes sziv, egy-két drága hang érthetetlenül odatapadt az agya velejéhez. Szép meseasszony, susogta néha, mikor egy-egy téliéjszakán az álmából fölriadt pirosbóbitás silabizáló kicsiség, miért hogy szétfoszlottak a semmiségbe? És a sötétben a másik oldalára fordulva a deresszakállu ember gyermek módjára sirni kezdett.

Nemesség.

Nemessé senkit nem tehet más,
Csak életével önmaga.
Se mélységek, se magasságok,
Se földi más hatalmasságok,
Vagy királyok parancsszava!

Az ősöd érdeme ereklyéd,
De nemessé ez sem tehet.
Egy nemesség van a világon;
Mely tetteidből kisugárzón
Befényli egész éltedet!

Légy egész ember s dobj a tüzre
Minden pecsétes lim-lomot,
S áldalak a nemességben,
Ha azt nem irott levelekben,
Saját szivedben hordozod!

Szabolcska Mihály.

A vármegye internátusa. Vármegyénk tisztviselőinek és körjegyzőinek gyermekei számára tudvalevőleg az árvaházban internátust (bentlakásos nevelőintézetet) tart fön a vármegye. Ebbe az intézetbe a folyó iskolai évben 26 tanulót vettek fel, akik közül hat fiu és egy leány a főgimnáziumba, négy fiu a főreáliskolába, négy fiu és kilenc leány a polgári-iskolába, egy leány a szerzetesnők polgári-iskolájába és egy leány az elemi iskolába jár.

Harmadik osztály a gyorsvonatokon. A Máv. igazgatósága Baróthy László kereskedelemügyi miniszter utasitására hosszabb idő óta foglalkozik annak megállapitásával, mely vonalakon és mely gyorsvonatokat kellene harmadik kocsiosztálylyal felszerelni. A Máv. igazgatósága elvégezvén a kérdésre vonatkozó tanulmányokat, részletes jelentést terjesztett a miniszter elé. A jelentés szerint *nincsen lényegesebb akadálya* annak, hogy a Máv. több vonalán már a folyó évi október elsejétől érvényes menetrend keretében III. osztályu gyorsvonati kocsik közlekedjenek. Valószinü tehát, hogy a Máv. hálózatának *egy részén* ez évi okt. 1-én a *legtöbb gyorsvonat* harmadosztályu utasokat is szállithat.

Szerkesztői üzenetek.

S. K. Tapolcsa. A lapot tévedésből nem kaphatta eddig. — Meginditottuk. A beküldött cikket legközelebb hozzuk.

K. Helyben. Ostffy Lajos képviselőnk beszámolóján ott volt a helybeli plébános is, Kovács Henrik, Guóth Antal, Lövinger Ignác stb. ezek nevei véletlenül maradtak ki. Külön mindenkit nem sorolhatunk fel.

Gabona árak

1912. évi szeptember hó 11-én:

Buza	10.	—
Rozs	8.80	—
Arpa	9.	—
Zab	9.	—
Tengeri	10.	—

Az árak 50 kg.-ban korona értékben értendők. Hosszabb kislégitő. — Árak hanyatlók.

Hirdetéseket jutányos áron felvesz a KIADÓHIVATAL.

Berger
fényképészeti műterme
: JÁNOSHÁZÁN :
Dr. Figuli féle házban.

Készit: személy, csoport és gyermekfelvételeket művészies kivitelben

Életnagyságu képeket
brom, platin, pastel vagy olajfestéssel.

Kiváló minőség! Olcsó árak!

Felvételek borus időben is sikerrel eszközöltetnek.

Tisztán
és világosan ugy kérje és fogadja el, ha szappant vesz, hogy
KOLOZSVÁRI
(HEINRICH-fée)
Glycerin szappan
Tojás „
Mandula „
Márvány „
A kolozsvári gyógyszappan-gyár azért lett világhirü, mert a legdrágább és teljesen ártalmatlan anyagból készíti szappanait.

Gróf Erdődy Sándor erdészeti hivatala.

ÉRTESITÉS.

Az dorfai als erdő dukai szélén

1 köbm.' tölgyforgács 2 korona 50 fill.

Váltható minden kedd és pénteken.

Urodalmi erdőhivatal Jánosháza.

Épittetők figyelmébe!

Alulirottak a n. é. közönség tudomására hozzuk, hogy állandóan nagy raktárt tartunk

cementlapokból,

mindenféle szinben, épugy cementhidakból is. Elvállalunk cementkutépitést. — Jutányosan számitunk minden e szakmába vágó munkát.

A közönség bizalommal fordulhat hozzánk!

Költségvetéssel bárkinek készséggel szolgálunk!

Perendi és Kiss
épitési vállalkozók, képesitett kőmives-mesterek, Jánosháza.

Nyomatott Dinkgreve Nándor villanyüzemü könyvnyomdájában, Celldömölkön.